

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

1946-4

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΟΔΟΣ ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ, ΑΡΙΘ. 7—ΑΘΗΝΑΙ—ΤΗΛ. 53.839

ΕΤΟΣ Α' Αριθ. Φύλ. 2

Κυριακή 11 Μαρτίου 1946 Π.Ο.Η.

Τιμή Φύλλου Δρχ. 200

Ἀδελφοί : Στήνεται καὶ κρατεῖται τὰς παραδόσεις ἅς
ἐδιδάχθητε εἴτε διὰ λόγου εἴτε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν

Β'. Θεσσ. Κεφ. Β'. 15

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

Ἐπιστολαὶ καὶ ἐμβάσματα ἀφορῶντα τὸ φύλλον ἀπευθύνονται : Πρὸς τὸν Σεβασμιώτατον Ἅγιον Διακεία :

Κύριον Κύριον Πολύκαρπον
Χαλκοκονδύλη 7—Ἀθήναι

Ἐπεύθυνος Συντάξας : Ἀρχιμ. Μαρτύριος Ζούλιας

ΤΟΥ ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΡ. ΦΛΩΡΙΝΗΣ ΚΟΥ ΚΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

ΗΘΙΚΟΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ

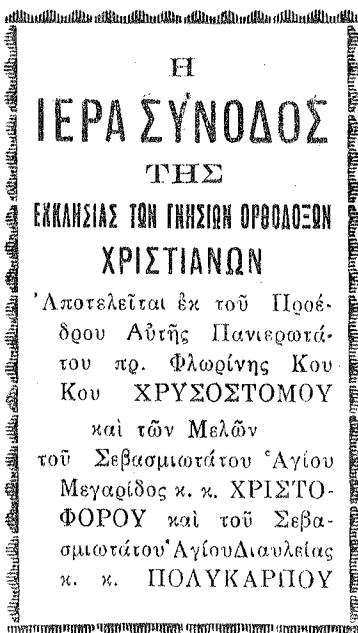
Πόσον διαφορετικὴ θὰ ἦτο ἡ κατάσταση τῆς κοινωνίας ἐν γένει ἂν ὁ ἄνθρωπος εἶχε συναίσθησιν καὶ βαθεῖαν ἐπίγνωσιν τῆς ἐν τῷ κόσμῳ ἀποστολῆς του καὶ ἐκάνο- νιζε τὸν βίον του πρὸς τὸ ἠθικὸν καὶ ὀλικὸν συμφέρον του !

Ὁ κόσμος οὗτος ὄντως θὰ ἦτο πηγὴ πάσης χαρᾶς καὶ εὐτυχίας, καὶ δὲν θὰ ἦτο διὰ τὸν ἄνθρωπον κοι- λὰς κλαυθμῶνος καὶ πλήρης πάσης ἀγωνίας καὶ κακοδαιμονίας. Ὁ ἄν- θρωπος εἶνε ἀπαύγασμα καὶ ὑπερ- χείλισμα τῆς μακαριότητος καὶ ἀ- γαθότητος τοῦ θεοῦ καὶ συνεπῶς οὗτος ὀφείλει νὰ εἶνε συνετός, ἀγα- θὸς καὶ εὐδαίμων. Ναί, ὁ ἄνθρω- πος, πλασθεὶς κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοί- ωσιν θεοῦ, κατέχει ὅλα τὰ στοι- χεῖα τῆς λογικῆς, τῆς κρίσεως, τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς συνειδήσεως οὗ- τως, ὥστε διὰ τῆς λελογισμένης καὶ ἀγαθοπροαιρέτου χρήσεως τῶν πνευ- ματικῶν καὶ ἠθικῶν τούτων ἐφο- δίων νὰ ἀποβῇ οὗτος θάπτον ἢ βράδιον συνετός, ἀγαθός, καὶ εὐδαί- μων. Οὗτος, ἄλλως τε, εἶνε καὶ ὁ ἀντικειμενικὸς σκοπὸς τῆς δημιουρ- γίας καὶ τῆς ἀποστολῆς αὐτοῦ.

Ἄν εἰς τὸν κόσμον τοῦτον ὁ ἄνθρωπος καθίσταται ἐνίοτε παρά- λογος, κακὸς καὶ ἄδικος, καὶ ἐπομέ- νως δυστυχῆς, δὲν πταίει ἄλλος κα- νείς, παρὰ αὐτὸς ὁ ἑαυτός του. Καθ' ὅσον διὰ τῆς ἰδίας αὐτοῦ θελή- σεως καὶ τῆς κακῆς τῆς ἐλευθερίας του χρήσεως κατεργάζεται τὸν σκο- τασμὸν τοῦ λογικοῦ του, τὴν δια- στρεφὴν τῶν αἰσθημάτων του, καὶ τὴν πόρῳσιν τῆς συνειδήσεώς του, τοῦθ' ὅπερ προξενεῖ τὴν ὅλην κα- κοδαιμονίαν του.

Ἀλλ' ἴσως εἴπη τις, πῶς εἶνε δυ-

νατὸν ὁ ἄνθρωπος νὰ θέλῃ καὶ νὰ κατεργάζεται διὰ τῶν ἰδίων σκέψε- ων καὶ πράξεων τὴν ἀπαθλίωσιν του καὶ τὴν δυστυχίαν του, ἀφοῦ οὗτος ἔχει ἐμφυτον τὸ συναίσθημα τῆς ἀγαθότητος καὶ τῆς εὐτυχίας, ἣν

Ἀποτελεῖται ἐκ τοῦ Προέ- δρου Ἀδελφ. Πανιερωτά- του πρ. Φλωρίνης Κου Κου ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

καὶ τῶν Μελῶν

τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἁγίου Μεγαρίδος κ. κ. ΧΡΙΣΤΟ- ΦΟΡΟΥ καὶ τοῦ Σεβα- σμιωτάτου Ἁγίου Διακεία κ. κ. ΠΟΛΥΚΑΡΙΠΟΥ

παντὶ σθένει καὶ πάσῃ θυσίᾳ ἐπι- δώκει νὰ ἀποκτήσῃ, ἵνα σωματι- κῶς καὶ ψυχικῶς ἡρεμήσῃ ; Τί συμ- βαίνει λοιπὸν ἐν τῷ ἀνθρώπῳ ὡς τε οὗτος, ἐνῶ ἐδημιουργήθη καὶ προωρίσθη ὑπὸ τοῦ Θεοῦ διὰ τὸ ἀ- γαθὸν καὶ τὴν εὐτυχίαν, νὰ κατερ- γάζεται τὸ κακὸν καὶ τὴν δυστυ- χίαν ; Τὴν αἰτίαν τοῦ φαινομένου τούτου, ὡς καὶ τὰ μέσα τῆς θερα- πείας τῆς τοιαύτης διαστρεβλώσεως τῆς ἀνθρωπίνου φύσεως θὰ προσ- παθώσωμεν, ὅση ἡμῖν δύναμις, νὰ ὑποδείξωμεν εἰς σειράν ἀρθρῶν, ἐφ' ὧν ἐπικαλούμεθα μετὰ τὸν φωτι-

σμὸν τῆς θείας χάριτος καὶ τὴν εὐ- μενῇ ἀνάγνωσιν καὶ προσοχὴν τῶν φίλων ἀναγνωστῶν εἰς τὴν δια- φώτισιν καὶ τὴν ψυχικὴν ὠφέλειαν τῶν ὁποίων ἐκ Ποιμαντορικοῦ καθή- κοντος ἀποβλέπομεν.

Ὁ ἄνθρωπος γεννᾶται φέρων ἐν ἑαυτῷ ἔμφυτα τὰ σπέρματα τῆς ἠθικῆς καὶ τῶν λοιπῶν ιδιοτήτων τοῦ λογικοῦ καὶ πνευματικοῦ τῆς ψυχῆς καὶ τῆς διανοίας πλουτισμοῦ. Διὸ καί, ὅπως ὁ ἄνθρωπος εἶνε δε- κτικὸς πάσης μαθήσεως εἰς τε τὰς τέχνας καὶ τὰς ἐπιστήμας διὰ τῆς ἀσκήσεως καὶ τῆς καλλιέργειας τῆς διανοίας, οὕτως εἶνε καὶ δεκτικὸς ἡ- θικοποιήσεως καὶ πνευματικῆς τε- λειοποιήσεως διὰ τῆς μορφώσεως καὶ ἐξελίξεως τῆς ψυχῆς καὶ τῆς συ- νειδήσεως. Ἡθικὴν δὲ λέγοντες ἐν- νοοῦμεν ἀπὸ γενικῆς ἀπόψεως τὴν συμφωνίαν καὶ τὴν ἁρμονίαν τῶν σκέψεων καὶ τῶν ἔργων αὐτοῦ πρὸς τὸ αἰσθητήριον καὶ τὸν γνῶμονα τῆς ἠθικῆς καὶ πρὸς τὰς κοινὰς παραδεδεγμένας γενικὰς ἀρχὰς τοῦ δικαίου καὶ τῆς ἀληθείας ἐφ' ὧν ἐδράζεται τὸ οἰκοδόμημα τῆς ἀνθρω- πίνης συμπνοίας καὶ ὁμονοίας καὶ τῆς κοινωνικῆς προόδου καὶ εὐδαι- μονίας. Κατὰ τὸν γενικὸν τοῦτον ὀ- ρισμὸν πᾶσα πρᾶξις τοῦ ἀνθρώπου, ἥτις δὲν εὐρίσκεται ἐν συμφωνίᾳ καὶ ἁρμονίᾳ πρὸς τὸ ἠθικὸν τοῦ ἀνθρώπου αἰσθητήριον καὶ τὰς θε- μελιώδεις τοῦ δικαίου καὶ τῆς ἀλη-θείας ἀρχὰς ἀποτελεῖ στοιχεῖον πο- λέμιον πρὸς τὴν πνευματικὴν αὐτοῦ ἐξέλιξιν καὶ ἠθικὴν τελειοποίησιν, τοῦθ' ὅπερ ἀποτελεῖ τὴν συνιστα- μένην τῆς ἐν τῷ κόσμῳ ἀποστολῆς αὐτοῦ.

Ὁ ἄνθρωπος πρὸ τῆς πτώσεως

**ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΚΑΙ
ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΟΝ Π. Ο.**

	Π.	Ν.	
Δευτ.	12	25	Θεοφ. Όμολ.
Τριτ.	13	26	Νικηφ. Κωνσπόλεως
Τετ.	14	27	Βενεδικτ. Όσ.
Πέμ.	15	28	Άγ. μαρτ.
Παρ.	16	29	Σαβίν. μαρτ.
Σάβ.	17	30	Άλεξ. άνθρ. του Θεού
ΚΥΡ.	18	31	ΤΕΤΑΡΤΗ ΤΩΝ ΝΗΣΤ.
Δευτ.	19	1	Χρυσόστ. Δαρ. μαρτ.
Τριτ.	20	2	Πατέρ. άναγρεθ.
Τετ.	21	3	Ίακώβου όσ.
Πέμ.	22	4	ΜΕΓ. ΚΑΝΩΝ.
Παρ.	23	5	Νίκωνος όσ.
Σάβ.	24	6	ΑΚΑΘΙΣΤΟΥ

τῶν Πρωτοπλάστων ἦτο ἀδιάφθορος τὴν ἡθικὴν αὐτοῦ φύσιν φέρουσαν μόνον τὰ πρὸς τὸ ἀγαθὸν καὶ πρὸς πᾶσαν ἐν γένει ἀρετὴν καὶ καλωσύνην σπέρματα. Ἔτεινε δὲ οὗτος διὰ τῆς καλλιέργειας καὶ ἀναπτύξεως τῶν ἀγαθῶν τούτων σπερμάτων πρὸς τὴν ἡθικὴν καὶ πνευματικὴν τελειοποίησιν καὶ τὴν πρὸς τοὺς ἀγαθοὺς Ἀγγέλους καὶ τὸν Θεὸν ἑξομοίωσιν αὐτοῦ πλασθέντος κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν Αὐτοῦ.

Μετὰ τὴν πτώσιν ὁμοῦς τῶν πρωτοπλάστων διαφθαρείσης τῆς ἡθικῆς φύσεως τοῦ ἀνθρώπου, ἐκκλινεν οὗτος μᾶλλον εἰς τὴν ἡθικὴν ἐξαχρείωσιν καὶ διαφθορὰν παρὰ εἰς τὴν ἡθικὴν ἀνύψωσιν καὶ τὴν πνευματικὴν τελειοποίησιν καὶ τοῦτο, διότι ἀνεφύησαν εἰς τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἐν ὅλῃ αὐτῶν τῇ ὁρμῇ καὶ τὰ σπέρματα πρὸς τὸ κακὸν καὶ τὴν ἁμαρτίαν.

Οὕτω διαστραφεῖσα ἡ ἡθικὴ φύσις τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἀπολέσασα τὴν ἄμεσον χειραγωγίαν καὶ προστασίαν τοῦ Θεοῦ, διέτρεξεν ἅπαντα τὰ στάδια τῆς φυσικῆς ἐξελέξεως καὶ τῆς πρὸς τὸ κακὸν καὶ τὴν ἁμαρτίαν ἐνισχύσεως, ποικιλλοῦσα ἐκάστοτε εἰς τὰς ἐκδηλώσεις καὶ τὰς ἐκφάνσεις αὐτῆς ἀναλόγως τῆς φυσικῆς ιδιοσυγκρασίας, τῆς διανοητικῆς διαπλάσεως καὶ τῆς θρησκευτικῆς διαμορφώσεως τῶν διαφόρων λαῶν ἀφ' ἐνθύντων ἔρμαιον εἰς τὴν ἀκατάσχετον ὁρμὴν τῶν ταπεινῶν ὁρμῶν καὶ παθῶν. Εἰς τοιαύτην δὲ κατάστασιν περιῆλθεν ὁ ἀνθρώπος ἀπὸ ἡθικῆς ἀπόψεως ὥστε ἐκινδύνευε νὰ ἀποβάλλῃ καὶ αὐτὰ τὰ ἔγνη τοῦ ἀνθρωπισμοῦ καὶ τοῦ λογικοῦ μέρους τῆς ψυχῆς ἑξομοιούμενος πρὸς τὰ ἄλογα κτήνη. Ὡς εἶπε καὶ ὁ θεὸς Δαβὶδ «ἀνθρώπος ἐν τιμῇ ὢν οὐ συνῆκε παρασυνεβλήθη τοῖς κτήνεσι τοῖς ἀνοήτοις καὶ ὁμοιωθῇ αὐτοῖς». (Ψαλμ. 48).

Ἀριθ 20

Πρὸς ἅπαντας τοὺς εὐλαβεστάτους ἐφημέριους τῶν ἱερῶν Ναῶν τῶν ἀκολουθούντων τὸ Πατροπαράδοτον Ἑορτολόγιον.

Αἰδεσιμώτατοι καὶ Πανοσιώτατοι.

Ὁ Θεὸς τῶν Ἑθνῶν Ἀπόστολος Παῦλος ἔγραψεν εἰπὼν: «πάντα εὐσχημόνως καὶ κατὰ τάξιν γενέσθω». καὶ «τὸ καλὸν οὐκ ἔστι καλόν, ἐὰν μὴ καλῶς γένηται». Ἀλλὰ καὶ ὁ Κύριος ἡμῶν εἶπεν: «οὐαὶ δι' οὗ τὸ σκάνδαλον ἔρχεται».

Ἐφθασεν εἰς τὰς ἀκοὰς τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶς Συνόδου, τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά, ὅτι: ἐνιοὶ ἐξ ὑμῶν ἀπαρτηρήτως καὶ ἄνευ οὐδεμιᾶς διακρίσεως ἐπιτελοῦσι μυστήρια (βαπτίσαις, στεφανώματα, κ.λ.π.) εἰς νεοημερολογίτας καὶ διὰ νεοημερολογιτῶν ἀναδόχων, χωρὶς οὗτοι προηγουμένως νὰ δηλώσωσιν ὅτι ἀσπάζονται, καὶ ὅτι τοῦ λοιποῦ θὰ ἀκολουθήσωσι τὴν ἱερὰν ιδέαν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς εορτολογιακῆς παραδόσεως, πρᾶγμα τὸ ὅποιον καὶ ὑπὸ τῶν θεῶν καὶ ἱερῶν Κανόνων ἐμποδίζεται, ἀλλὰ καὶ σκανδάλου μεγίστου πρῶτον γίνεται εἰς τὰς συνειδήσεις τῶν ἀδελφῶν, «ὑπὲρ ὧν ὁ Χριστὸς ἀπέθανεν».

Ἡ τοιαύτη πρᾶξις τῶν ἐν λόγῳ ἡμετέρων ἱερῶν, ἐξεγείρει δικαίως τὰ παράπονα τῶν νεοημερολογιτῶν τοιούτων ἐναντίον ἡμῶν θεωρουμένων οὐχὶ πλέον ὥς ἰδεολόγων, ἀλλ' ὥς ἀνθρώπων ἐκμεταλλευ-

τῶν, καὶ ἐξ ἰδιοτελῶν καὶ συμφεροντολογικῶν σκοπῶν, κινουμένων, οὐχὶ δὲ ἐκ λόγων θρησκευτικῆς συνειδήσεως ἀκολουθούντων τὸ Πατροπαράδοτον Ἑορτολόγιον, πρᾶγμα τὸ ὅποιον ἐπὶ πλέον ἐξεγείρει καὶ τοὺς κρατοῦντας καθ' ἡμῶν.

Συγχωροῦντες τὰ ὅσα μέχρι τοῦδε ἐξ ἀγνοίας ἢ ἐξ ἀπροσεξίας, διὰ νὰ μὴ εἰπωμεν ἐξ ἀδιαφορίας, ἐγένοντο, προτρεπόμεθα Συνοδικῶς καὶ ἐντελλόμεθα αὐστηρῶς πρὸς πάντας Ὑμᾶς ὅπως εἰς τὸ ἐξῆς οὐδεμίαν ἀπολύτως ἱεροπραξίαν ἐκτελήτε εἰς ἀκολουθίους τοῦ νέου ἡμερολογίου, μὴ δηλοῦντας προηγουμένως ὅτι εἰς τὸ ἐξῆς θέλουσιν ἀκολουθήσῃ ἐν πᾶσι τὸ Πατροπαράδοτον Ἐκκλησιαστικὸν Ἑορτολόγιον, διὰ τὴν ἐπαναφορὰν τοῦ ὁποίου καὶ μόνον ἡμεῖς καὶ ὁλόκληρος ἡ παράταξις ἡμῶν τὸν ἱερὸν τοῦτον ἀγῶνα διατηροῦμεν καὶ διεξάγομεν. Δέον δὲ νὰ σημειωθῇ καὶ νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν, ὅτι οἱ παραβάται τῆς παρούσης Συνοδικῆς ἐγκυκλίου θὰ ἐπισύρῳσι καθ' ἑαυτῶν συνεπείας καὶ ἐκκλησιαστικὰς κυρώσεις. Διὸ καὶ ἀπαξ διαπαντὸς συνιστῶμεν ὑμῖν προσοχὴν ἐν προκειμένῳ ὥστε νὰ μὴ ἐπανεέλθωμεν ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου.

Ἐπὶ τούτοις δὲ εὐχόμεθα πᾶσιν ὑμῖν τὰ βέλτιστα καὶ σωτήρια.

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.

Ὁ Πρόεδρος

† Ὁ Πρ. Φλωρίνης Χρυσόστομος

ΠΕΡΙ ΠΡΟΣΕΥΧΗΣ

Ἡ προσευχὴ εἶνε συνομιλία τοῦ ἀνθρώπου μετὰ τοῦ Θεοῦ διὰ ταύτης ὁ μὲν ἄνθρωπος ζητεῖ παρὰ τοῦ Θεοῦ ὅσα νομίζει ἑαυτῷ ὠφέλιμα, ὁ δὲ Κύριος παρέχει τὰ πρέποντα καὶ συμφέροντα.

Περὶ τοῦ ἀπαραιτήτου τῆς προσευχῆς ἔχομεν πλείστας ὁσας ἀποδείξεις ἐκ τῆς Παλαιᾶς καὶ τῆς Νέας Διαθήκης. Αὐτὸς ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς κατὰ τὴν ἑνσαρκὸν ἐπιδημίαν Του καὶ ἰδίως κατὰ τὸ τρίτεττον διάστημα τοῦ δημοσίου βίου Αὐτοῦ πολλάκις προσήρχετο καὶ κατ' αὐτὴν δὲ τὴν νύκτα ἐν ἡ παρεδίδοτο εἰ τοῦς Ἰουδαίους «θεὸς τὰ γόνυα προσήχετο» (Λουκ. ΚΒ') τὸ ὅποιον καὶ εἰς τὰς Πράξεις τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων συχνάκις ἀπαντῶμεν ἄ-

ΠΟΙΑ Η ΑΛΗΘΗΣ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ

Μὴ μετακίνει ὅρια τοῦ πλησίον, ἃ ἔστησαν οἱ πρόνιοι σου. Τοῦτο δὲ ὡς ἔοικεν, οὐ περὶ κληρῶν αὐτὸ μόνον καὶ γῆς ὅρον νομοθετεῖται πρὸς πλεονεξίας ἀποκοπὴν, ἀλλὰ καὶ πρὸς φυλακὴν ἀρχαίων ἡθῶν.

Ἐθὴ γὰρ ἀγράφαι, νόμοι, δόγματα παλαιῶν ἀνδρῶν, οὐ στήλαις ἐγκεχαράγμενα καὶ χαρτιδίῳ ὑπὸ στήθων ἀναλίσκομενοι, ἀλλὰ ψυχαῖς μετεληφθέντων τῆς αὐτῆς πολιτείας. Ὅφειλουν γὰρ παῖδες παρὰ γονέων πρὸ τῶν οὐσιῶν κληρονομεῖν ἔθνη πάτρια, οἷς ἐνετράφησαν, καὶ ἐξ αὐτῶν σπαργάνων συνεβίωσαν, καὶ μὴ καταφρονεῖν παρ' ἑσὸν ἀγραφὸς ἐστὶν ἡ παράδοσις.

Ὁ μὲν γὰρ τοῦ ἀναγραφῆσαι νόμοις πειθαρχῶν, οὐκ ἂν δεόντως ἐπαινεῖτο, γουθετούμενος ἀνάγκη καὶ φόβῳ κολάσεως.

Ὁ δὲ τοῖς ἀγράμμοις ἐμμένων, ἐκουσίαν ἐπιδεικνύμενος τὴν ἀρετὴν, ἐγκωμίων ἄξιος.

Ὅκτατεύχ. Τόμ. Α'. σελ. 1527

ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΗ ΣΤΗΛΗ

ΚΥΡΙΑΚΗ Γ. ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ

(ΤΗΣ ΣΤΑΥΡΟΠΡΟΣΚΥΝΗΣΕΩΣ)

ΗΧΟΣ ΠΛ. Β'. ΕΩΘΙΝΟΝ 6ον

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ἐκ τοῦ κατὰ Μάρκ.

Κεφ. Η'. 34 — Θ'. 1.

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ πρὸς Ἑβρ. Κεφ. Δ'.

14. Ε. 10

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ

ΕΠΙ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

Τό θεῖον καί Πανάγιον στόμα τοῦ Κυρίου ἡμῶν ἀφῆκε τούς ὡραίους τούτους λόγους «Τί γάρ ὠφελήσει ἄνθρωπος, ἐάν κερδίσῃ τὸν κόσμον ὅλον καί ζημιωθῇ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ;» διὰ τῶν ὁποίων ἐκηρύχθη μία ἀλήθεια τὴν ὁποίαν ἐπιβεβαιοῦσι τὰ γεγονότα, τὰ πράγματα. Λόγοι οἱ ὅποιοι ὑπενθυμίζουσιν εἰς ἡμᾶς τὸν ἀληθῆ προορισμὸν καί τὸ πραγματικὸν συμφέρον. Λόγοι γεμᾶτοι ἀπὸ ἀλήθειαν ἐλέγχουσιν, πειθαγωγοῦσαν καί σώζουσιν.

Ἀλήθεια! Τί εἶνε τὰ πλοῦτη καί ἡ δόξα; τί εἶνε τὰ κάλλη καί ἡ νεότης ἀπέναντι τοῦ ἀτιμίου θησαυροῦ τῆς ψυχῆς ἡμῶν, καί τί θά ὠφελήσωσιν ὅλα αὐτὰ καί ὅλα τὰ ἀγαθὰ τοῦ κόσμου ὅταν χάσωμεν τὴν ψυχὴν ἡμῶν;

Ἄς καλέσωμεν τὸν νέον ἵνα ἐπιβεβαιώσῃ τὴν ἀλήθειαν αὐτὴν.

Νέε εὐρώστε, ὑγιέσσετε καί ὠραῖε ὅπου τὸ πρόσωπόν σου λάμπει ἀπὸ χαρὰν, τὸ μέλλον σου εὐέλπει προσμειδᾷ, καί ἡ εὐτυχία σὲ περιβάλλει. Σὺ ὅπου ἀκάθεκτος καί ἐνθουσιῶν ὁρμῆς νὰ κατακτήσῃς ἐξ ὁλοκλήρου τὴν νεανικὴν εὐδαιμονίαν καί τὰ πάντα ἐπιθυμεῖς νὰ ἀπολαύσῃς καί τοῦ Θεοῦ τὸν νόμον λησμονεῖς, καί ὁ κόσμος ὅλος σὲ καμαρώνει καί σὲ θεωρεῖ εὐτυχῇ.

Σὺ Νέε εἰπέ εἰς ἡμᾶς: ὅταν μία ἀσθένεια καὶ προσβάλλῃ, ὅταν ἡ νέκρωσις καί ὁ θάνατος ἀπλώσῃ τὰς μαύρας πτέρυγας τοῦ εἰς τὸ σῶμά σου τὸ πρὸ ὀλίγου πλήρες ὑγείας καί κινήσεως καί ζωῆς, τί μένει εἰς σὲ ἀπὸ ὅλα ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἐπεδείκνυες καί διὰ τὰ ὁποῖα ἐκαυχᾶσαι καί μετὰ πάλης πραγματικῆς προσεπάθεις νὰ ἀποκτήσῃς, καί διὰ τὰ ὁποῖα ὁ κόσμος σὲ ἀπεκάλει εὐ-

ναφέρομεν. «Ἡ προσευχὴ ἐστὶν ἀνάστασις τῆς διανοίας καί τῆς καρδίας τῶν πιστῶν ἀνθρώπων πρὸς τὸν Θεόν, ἐπ' ἐλπίδι ἀπολαύσεως τῶν ψυχοσωτηρίων ἀγαθῶν, λέγει ἐπισήμως τις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας Διδάσκαλος, ὅστις συνεχίζει λέγων.

Ἡ Ἑσπερινὴ προσευχὴ εἶναι ὡς ἡ μάχηρα τοῦ στρατιώτου ἡ κρεμαμένη δι' ὅλης τῆς νυκτὸς εἰς τὸ προσκεφάλαιόν του. Πλησιάζει πολλάκις ὁ πονηρὸς ἐπιβουλευόμενος τὴν ζωὴν τοῦ κοιμωμένου, βλέπει δὲ τὴν ρομφαίαν στίλβουσιν. φρίττει καί φεύγει».

Ἐγχειρ. Ὁρθοδ. Χριστιανὸς

τύχη; Τί βλέπεις ἀπὸ ὅλα αὐτὰ γύρω σου τὴν ὥραν ἐκείνην; Οὐδὲν παρὰ μόνον ὀλίγα ὅσα ἐλεεινὰ καί δυσώδη, καί ἐν ἀκόμῃ εἰς τὸ ὁποῖον δὲν ἔδωσα προσοχὴν — τὴν φωνὴν τοῦ Θεοῦ τὴν ὁποίαν εἶχε σκεπάσει ἡ νεανικὴ φαντασία καί ὁρμὴ καί δὲν ἤκούετο. Αὐτὴ τῶρα ἀκούεται καί μὲ ἐλέγχει διότι ἐπρόσεξα εἰς τὰ φθαρτὰ καί πρόσκαιρα περιφρονήσας τὰ αἰώνια καί ἀφθαρτα. Αὐτὴ τὴν στιγμὴν ἐννοῶ πόσον δίκαιον εἶχεν ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, ὅταν διεκήρυσεν τὴν ὑπερβάλλουσαν ἀξίαν τῆς ψυχῆς καί ἔλεγεν «Τί γάρ ὠφελήσει ἄνθρωπος ἐάν κερδίσῃ τὸν κόσμον ὅλον καί ζημιωθῇ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ;»

Δὲν εἶνε μόνον ὁ νέος, ἀγαπητοὶ ἀναγνώσται, ὁ ὁποῖος ὁμιλεῖ περὶ τῆς ἀληθείας τῶν λόγων τούτων, ἀλλὰ καὶ πάντα ὁμιλοῦσι καί κηρύττουσι τὴν ἀλήθειαν ταύτην. Εἶναι γεγονὸς ὅτι τὰ πάντα παρέρχονται καί ἐν μόνον μένει αἰώνως, ὁ Θεὸς καί ἡ ὕψις. Αὐτοῦ δημιουργηθεῖσα τοῦ ἀνθρώπου ψυχῇ. Ἡ ψυχὴ εἶναι ἀθάνατος· τοῦτο κηρύσσει ἡ Χριστιανικὴ θρησκεία, τοῦτο εἶναι δόγμα καί ἀλήθεια τὴν ὁποίαν παρεδέχθησαν πάντες οἱ ἄνθρωποι τῆς γῆς διὰ μέσου τῶν αἰώνων. Καί σοφοὶ καί ἄσοφοι καί πεπολιτισμένοι καί ἀπολίτιστοι καί μόνον οἱ ἀνάπηροι καί παθολογικοὶ νόες ἠονήθησαν τὴν ἀλήθειαν ταύτην καί μετ' αὐτῶν οἱ ἄφρονες τῆς Γραφῆς «εἶπεν ἄφρων ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ οὐκ ἔστι Θεός».

Ἡ ψυχὴ εἶναι ἀνεκτίμητος θησαυρὸς χάριν τοῦ ὁποίου ἄς πωλήσωμεν πᾶν ὅτι ἔχομεν διὰ νὰ ἀγοράσωμεν τοῦτον. Ἐάν πρόκειται τὸν κόσμον νὰ χαρώμεν, καί πλοῦτῃ νὰ κερδίσωμεν καί τιμὰς νὰ ἀπολαύσωμεν, παραβαίνοντες τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ καί τὰς ψυχὰς ἡμῶν ἀπολοῦντες, μὴ γένοιτο! ἄς περιφρονήσωμεν ὅλα τοῦ κόσμου τὰ ἀγαθὰ ἄς ὑστερηθῶμεν πάντων χάριν τῆς σωτηρίας τῶν ψυχῶν ἡμῶν. Δὲν ὑπάρχει ἀντάλλαγμα διὰ τὴν ψυχὴν.

Διὰ τοῦτο, ἀγαπητοὶ, ἀγαπήσατε τὰς ψυχὰς ὑμῶν, προσέξατε εἰς τοὺς λόγους τοῦ Κυρίου καί οἱ γλυκεῖς φθόγγοι τοῦ σημερινοῦ εὐαγγελίου ἄς μὴ παύσων ἀντηχοῦντες εἰς τὰ ὦτα τῆς ψυχῆς. Γλυκὰ ἄς ἀκούοις τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ Κυρίου καί μαζὶ μὲ τὸ θεῖον προσκλητήριον «ὅς τις θέλει ὀπίσω μου ἔλθειν κλπ.», νὰ κατεσθύνωσι τὸ βήματα ὑμῶν πρὸς τὸν δρόμον ὅπου φέρει τὸν ἄνθρωπον ἐμπρὸς εἰς τὸν Σταυρόν. Ἐκεῖ ἐπάνω ὅπου εὐρίσκεται Ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἀνεκτίμητον θυσίαν προσέφερε δι' αὐτὴν τὴν πολυτίμον ψυχὴν τὴν ὁποίαν ἀντὶ ἐνὸς μηδαμικοῦ γητιῦ καί φθαρτοῦ κέρδους θυσιάζομεν. Ἄς ἀκούσωμεν αὐτὸν ὅπου γλυκὰ ξυμπᾷ ἡμᾶς ἀπὸ τὴν ἀμαρτίαν, καί ἄς γονατίσωμεν ἐμπρὸς τοῦ καί ἄς ζητήσωμεν ἀπ' αὐτοῦ τὴν σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

ΚΥΡΙΑΚΗ Δ' ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ

ΗΧΟΣ ΒΑΡΥΣ ΕΩΘΙΝΟΝ 7ον

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Ἐκ τοῦ κατὰ Μάρκον Κεφ. Θ'. 17—31

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Πρὸς Ἑβραίους Κεφ. ΣΤ'. 13—20

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ

ΕΠΙ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

Τί θαυμάσια καί πόσον διδακτικὴ ἡ σημερινὴ τοῦ Εὐγγελίου περικοπή καί δι' αὐτῆς πόσα ἀρρωστήματα ψυχικὰ δὲν θεραπεύονται, καί πόσον θαυμασίως καί εὐστόχως δὲν ἀπαντᾷ εἰς πολλὰ προβλήματα τὰ ὁποῖα ἀπασχολοῦσι τὴν Κοινωνίαν καί μάλιστα τὴν σημερινὴν Κοινωνίαν!

Ἐν ἀπὸ τὰ μεγάλα προβλήματα ὅπου ἀπασχολοῦσι τὴν Κοινωνίαν ἡμῶν σήμερον, ἡ ὁποία ἐξαιρετικῶς ὁμοιάζει μὲ τὸν υἱὸν τοῦ σημερινοῦ Εὐαγγελίου, εἶναι τὸ πῶς θά ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὸ δαιμόνιον αὐτὸ ἀπὸ τὸ ὁποῖον βασανίζεται. Τὸ δαιμόνιον τῆς ἀκαταστασίας, τῆς ἀναρχίας καί τοῦ ἐγωῖσμοῦ. Ὁ πατὴρ τοῦ δαιμονιζομένου νέου εἶπε πρὸς τὸν Σωτῆρα Χριστὸν ἐρωτήσαντα αὐτὸν «Πόσος χρόνος ἐστὶν ὡς τοῦτο γέγονεν αὐτῷ;» — «Παιδί, ὅθεν». Καί ἐπειδὴ τὸ παιδίον εἶναι ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον θά βοηθήσῃ τὴν Κοινωνίαν διὰ τὴν ἀναδημιουργίαν καί τὴν ἀπαλλαγὴν ἐκ τοῦ δαιμονίου, διὰ τοῦτο ὅλοι πρέπει νὰ σιρῶμεν τὴν προσοχὴν μας πρὸς τὸ παιδίον. Ἐκκλησία, Πολιτεία, Σχολεῖον, Γονεῖς, πρὸς τὸ παιδίον καί διὰ τὸ παιδίον ἄς ἐργασθῶμεν πάντες. Κυρίως ὁμῶς ὁ λόγος ἄς στραφῇ πρὸς τοὺς ἀμέσως ὑπευθύνους: πρὸς τοὺς γονεῖς.

Σεῖς οἱ Γονεῖς, ὁ πατὴρ καί ἡ μήτηρ πρέπει νὰ μιμηθῇτε τὸν πατέρα τοῦ σημερινοῦ Εὐαγγελίου, καί ὅτι ἔκαμεν αὐτὸς διὰ τὸ παιδί του, κάμετε καί Σεῖς διὰ τὰ ἰδικὰ Σας.

Σεῖς οἱ ὁποῖοι ἀδιαφορεῖται διὰ τὴν ἠθικὴν μόρφωσιν τῶν τέκνων Σας καὶ νομίζετε ὅτι ἐκάμετε ὅλον τὸ καθῆκόν Σας ἀπέναντι αὐτῶν ἐάν μόνον φροντίζετε νὰ τὰ θρέψετε, νὰ τὰ ἐνδύσῃτε, ἢ καί μίαν τέχνην καί ἐπιστήμην νὰ τὰ μάθῃτε γνωρίζετε, ἄραγε, πόσην εὐθύνην φέρετε διὰ τὴν μὴ χριστιανικὴν μόρφωσιν τῆς ψυχῆς τῶν τρυφερῶν αὐτῶν πλασμάτων τὰ ὁποῖα ἡ Θεὶα Πρόνοια Σᾶς ἐνεπίστευθη; Ἐσκέφθητε ποτὲ ὅτι τῶν τέκνων Σας ἡ εὐτυχία ἢ ἡ δυστυχία ἢ ἐπίγειος καί ἡ οὐράνιος ἀπὸ Σᾶς κυρίως ἐξαρτᾶται; «Παῖδι, ὅθεν», διδάσκει ἡμᾶς τὸ σημερινὸν Εὐαγγέλιον, εἰσέρχονται εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου αἱ κακίαι ἢ αἱ ἀρεταί.

Ὡ! πόσον ἀναγκαῖον θά ᾔητο ἡ μεγάλῃ αὐτῇ λέξει «Παῖδι, ὅθεν» συχνὰ νὰ ἐπαναλαμβάνετο εἰς τὰς ἀκοὰς τῶν γονέων, διὰ νὰ ὑπενθυμίζῃ εἰς αὐτοὺς τὴν τρομερὰν εὐθύνην τὴν ὁποίαν διὰ τὰ τέκνα τῶν φέρουσιν!

Οἱ γονεῖς μετὰ παραπόνου συχνάκις διαμαρτύρονται λέγοντες: Δὲν δυνάμεθα νὰ συγκρατήσωμεν τὰ

ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΚΑΙ ΚΡΙΣΕΙΣ

Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Κατὰ τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν Βαν τῶν ἱερῶν Νηστειῶν ὁ ἅγιος Πρόεδρος τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου Πανιερώτατος κ. Χρυσόστομος ἐχοροστάτησε κηρύξας τὸν θεῖον λόγον ἐν τῷ ἱερῷ Ναῷ τῆς Εὐαγγελιστρίας Πειραιῶς.

Τὴν ἰδίαν ἡμέραν ὁ ἅγιος Μεγαρίδος Σεβ. κ. Χριστόφορος ἐλειτούργησε κηρύξας τὸν Θ. λόγον ἐν τῷ ἱερῷ Ναῷ τοῦ ἁγίου Σπυρίδωνος Σαλαμίνος.

Ὁ Σεβασμιώτατος ἅγιος Διαυλείας κ. Πολύκαρπος μεταβὰς εἰς Κόρινθον ἐλειτούργησε τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐν τῷ ἐκείσε ἱερῷ Ναῷ τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος ὁμιλήσας κατ' ἐπανάληψιν πρὸς τοὺς ἀδελφούς.

Ἡ Ἱερὰ ἡμῶν Σύνοδος ἐν τῇ Ποιμαντορικῇ Αὐτῆς μερίμνῃ ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν ἱερῶν Νηστειῶν τῆς ἁγίας καὶ Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς ἀπέστειλε, πρὸς πνευματικὸν στήριγμὸν καὶ ἐξομολόγησιν τῶν ἀδελφῶν, τὸν Πανοσιολογιώτατον Ἀρχιμανδρίτην κ. Λογγίνον Χαντζηστεφάνου εἰς τὴν περιφέρειαν Λαμίας καὶ Στυλίδος, τὸν δὲ Πανοσιολογιώτατον Ἀρχιμανδρίτην κ.

τέκνα μας, ἡ κοινωνία παρασύρει καὶ διασφθίρει αὐτά, καὶ οὕτω καταστρέφεται πᾶν ὅτι ἡμεῖς κατορθώνομεν.

Ναί, ἔχετε δίκαιον· ἀλλὰ καὶ τοῦ πατρὸς τοῦ σημερινοῦ Εὐαγγελίου ὅλας τὰς προσπάθειάς ἐματαίωνε τὸ δαιμόνιον· ἐκεῖνος ὅμως ἐπέμεινε, καὶ ἐν τῇ ἐπιμονῇ του εὗρε τὸν Σωτῆρα καὶ θεραπεύτην. Καὶ Σεῖς λοιπὸν μὴ ἀποκαμτεῖτε, ἀλλ' ἐπιμένετε καὶ θὰ σωθῶσι τὰ τέκνα Σας. καὶ οὕτω θὰ δώσητε εἰς τὴν κοινωνίαν παράγοντας υγιαίνοντας ψυχικῶς καὶ σωματικῶς.

Εἰς τὸ ἔργον αὐτὸ πρέπει νὰ σῶς βοηθήσῃ ἡ Ἐκκλησία, ἡ Πολιτεία καὶ τὸ Σχολεῖον τὰ ὁποῖα, ἐλπίζομεν ὅτι, πολὺ συντόμως, θὰ συνέλθωσι καὶ θὰ αναγνωρίσωσι τὸ καθήκον καὶ τὸ συμφέρον αὐτῶν.

Εἴθε οἱ μεγάλοι αὐτοὶ συντελεστοὶ ὅπου ὀνομάζονται Ἐκκλησία, Πολιτεία, Σχολεῖον καὶ Γοεῖς νὰ ἐξυπνήσωσιν ἀπὸ τὸν λήθαργον τῆς ἀδιαφορίας—καὶ δι' τῆς θρησκευτικῆς—καὶ ὡς πρῶτον αὐτῶν μέλημα ἅς θεωρήσωσι τό: νὰ συνδράμωσι δι' ὅλων τῶν δυνάμεων τῶν μίαν προσπάθειαν ἀνωτέρας καὶ χριστιανικωτέρας ἀνατροφῆς τῆς μελλούσης γενεᾶς. Ἀμήν.

+ Ὁ Διαυλείας Πολύκαρπος

Κοσμῶν Καράμπελαν εἰς τὴν περιφέρειαν Κορινθίας, ἔχουσα ὑπ' ὄψιν τῆς ὁπως συνεχίσῃ τὰς τοιαύτας ἀποστολὰς καὶ εἰς ἄλλας περιφέρειας.

Εἰς πάντας τοὺς ἐν Ἀθήνας καὶ Πειραιεὶ Ἱεροὺς Ναοὺς ἡμῶν ἐκάστην Παρασκευὴν ἐσπέρας ψάλλονται οἱ Χαιρετισμοὶ τῆς Κυρίας ἡμῶν Θεοτόκου γενομένων συγχρόνως καὶ Θ. κηρύγματος.

ΠΑΡΑΔΟΞΟΣ ΣΚΕΨΙΣ

Εἰς τὴν «Φωνὴν τῆς Ἐκκλησίας» τῆς παρελθούσης ἐβδομάδος ἀνεγράφη δι: Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Διοικούσης Ἐκκλησίας ἀπεφάσισεν ἵνα διαμαρτυρηθῇ πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας ἐναντίον τοῦ Δημάρχου Ἀθηναίων κ. Ἀρ. Σκληροῦ διότι οὗτος παρέστη ἐν τῇ τελετῇ τῆς καταδύσεως τοῦ τιμίου καὶ Ζωοποιοῦ Σταυροῦ τῇ γενομένῃ ὑπὸ τῶν Παλαιοημερολογιτῶν κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν ἁγίων Θεοφανείων ἐν τῷ Παλαιῷ Φαλήρῳ.

Παράδοξος τρόπος τοῦ σκέπτεσθαι παρ' ὠρισμένοις ἀτόμοις καὶ παραδοξότερα ἢ ἀπόδοσις τῆς Διοικούσης Ἐκκλησίας! Νομίζομεν δι' ὃ κ. Δήμαρχος Ἀθηναίων εἶναι ὄχι μόνον τοιοῦτος τῶν νεοημερολογιτῶν, ἀλλὰ πάντων τῶν κατοίκων Ἀθηνῶν ἀνεκρετὴς θρησκευτικῆς δοξασίας. Πεῖον ἐγκλημα λοιπὸν διέπραξεν ὁ κ. Δήμαρχος παρακολουθήσας μίαν θρησκευτικὴν τελετὴν τῶν δημοτῶν του;

Ἰσως, φαίνεται ὅτι, ἡ Ἱ. Σύνοδος τῆς Διοικούσης Ἐκκλησίας ἀγνοεῖ δι' ὃ κ. Δήμαρχος Ἀθηναίων εἶνε καὶ ὁρόδοξος Χριστιανὸς καὶ κατὰ συνέπειαν εὐλοβῆς τηρητῆς τῶν Ἐκκλησιαστικῶν ὅσων καὶ τῶν Ἑθνικῶν καὶ Οἰκογενειακῶν Παραδόσεων ὑπὲρ τῆς διατηρήσεως τῶν ὁποίων ἀγωνίζονται οἱ Παλαιοημερολογίται, καὶ ἐντεθὲν κινούμενος παρηκολούθησε τὴν τελετὴν τῆς καταδύσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ὁ κ. Δήμαρχος.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Καθιστώμεν γνωστὸν πρὸς ἅπαντας τοὺς ἀναγνώστας τῆς «Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας» ὅσους τὸ ἐπίσημον φύλλον τῆς ἁγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας, δι' ὃ θὰ συνεχισθῇ ἐκδιδομένη καὶ εἰς τὸ ἐξῆς ὑπὸ τῆς ἐνδόσεως τῶν Νέων Γυναικῶν Ὁρθόδοξων Χριστιανῶν τῆς Ἑλλάδος ἢ «Σημεῖα τῆς Ὁρθοδοξίας» τῆς ὁποίας συνιστῶμεν τὴν ὑποστήριξιν καθόσον τὸ φύλλον τοῦτο καὶ κατὰ τὸ παρελθὸν ἐξυπηρετήσε καὶ ἤδη μεγάλως ἐξυπηρετεῖ τὸν ἱερὸν ἡμῶν ἀγῶνα.

(Ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Ἐκκλησίας)

ΔΙΑΦΟΡΑ ΠΑΡΑΓΓΕΛΜΑΤΑ
ΕΝ ΕΙΣ ΕΚΑΣΤΗΝ ΕΚΔΟΣΙΝ

ΛΕΓΕ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑΝ

Ἡ ἀλήθεια εἶναι ἱερώτατον καὶ ἀγιώτατον πράγμα.

Λέγε λοιπὸν τὴν ἀλήθειαν. Ἐν μόνον ψεῦδος, ἐὰν εἴπῃς καὶ πιασθῇ, σοὶ ἀφῆρεσε τὴν ἐμπιστοσύνην διὰ παντός. Εἶναι δὲ καὶ εὐκολώτερον νὰ λέγῃς τὴν ἀλήθειαν παρὰ τὸ ψεῦδος διότι ὁ ψεύστης πρέπει πάντοτε νὰ προσέχῃ ἵνα μὴ ὑποπέσῃ εἰς ἀντιλογίαν, λησμονῶν πῶς διετύπωσε τὸ ψεῦδος τὸ ὁποῖον μετεχειρίσθη. Ἄλλ' εἶναι περιστάσεις καθ' ἃς ἡ φρόνησις συμβουλεύει νὰ μὴ λέγῃ τις τὴν ἀλήθειαν, μάλιστα δὲ εἶναι καὶ ἀλήθειαι, αἱ ὁποῖαι δύνανται νὰ δημιουργήσωσι καὶ ἀνεπανόρθωτα κακά, διότι ἡ ἀλήθεια εἶνε πικρά καὶ διότι δὲν εἶναι διὰ τὸν καθένα. Εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην ὁ φιλαλήθης δὲν πρέπει νὰ καταφύγῃ εἰς τὸ ψεῦδος, ἀλλὰ πρέπει ἐρωτώμενος νὰ φροντίξῃ νὰ διδῇ ἀπάντησιν μὲ τὴν ἀλήθειαν καὶ πῶς κεκαλυμμένην καὶ ὀλιγώτερον ἐπικίνδυνον. Προκειμένου νὰ εὐρεθῇ τις ὅμως εἰς πολὺ δύσκολον σημεῖον ἵνα ὁμολογήσῃ τὴν ἀλήθειαν, ἐξ αὐτῆς δὲ πρόκειται ὅπως δῆποτε νὰ δημιουργηθῇ μέγα κακόν, τότε ἐφ' ὅσον ἐξηντλήσῃσαν ὅλαι αἱ δυναταὶ προσπάθειαι, προβάλλεται ὁ κανὼν «προκειμένων δύο κακῶν τὸ μὴ χεῖρον βέλτεστον» καὶ αὐτὸς ἅς διδῇ τὴν διέξοδον.

ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ

ΑΓΙΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

«Ἐδεῖ μὲν γὰρ πᾶν ὁποῦν παθεῖν ὑπὲρ τοῦ μὴ διακοῦσαι τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ καὶ ἦν οὐκ ἀδοξότερα τῆς ἔνεκεν τοῦ μὴ σχίσαι τὴν Ἐκκλησίαν μαρτυρία· καὶ ἐμὲ δὲ καὶ μείζων» ἐκεῖ μὲν γὰρ ὑπὲρ μίᾶς τις, τῆς ἑαυτοῦ ψυχῆς, ἐνταῦθα δὲ ὑπὲρ ὅλης τῆς Ἐκκλησίας μαρτυρεῖ» (Ἀγ. Διονυσίου Ἀλεξανδρ.).

«Ὅσάκις ἔπαυσαν οἱ κατὰ τῆς Ἐκκλησίας διωγμοὶ καὶ ἦλθον καιροὶ ἀναψυχῆς καὶ ἀνέσεως, ἐν τῷ ᾧμα ἔχανον ὁ δὲ ζῆλος, ἐφθάρησαν τὰ ἦθη, ὥλιγόστευσεν ἡ πίστις, ἐψυχράνθη ἡ ἀγάπη, ἐπλημύνησαν αἱ αἰρέσεις, καὶ κατεσπαράχθη ἀπὸ σχίσματα καὶ ἀντιζηλίας ἡ ἱερὰ τοῦ Κυρίου κληρονομία ἐπὶ τῆς γῆς».

«Ἡμεῖς διαβεβαίουμεθα καὶ τῇ πείρᾳ παραλαβόντες, ὅτι οἱ κατὰ Χριστιανισμόν διὰ Ἰησοῦ τὸν ἐπὶ πᾶσι θεραπεύοντες Θεὸν καὶ βιούντες κατὰ τὸ Εὐαγγέλιον Αὐτοῦ, ταῖς προσταχθεῖσαις τε εὐχαῖς συνεχέστερον καὶ δεινότες νουκτὸς καὶ ἡμέρας χρώμενοι, οὕτε μαγείᾳ οὕτε δαιμονίοις εἰσὶν ἄλωτοί».

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ὑπείκοντες εἰς παρακλήσεις καὶ συνστάσεις πολλῶν ἐκ τῶν ἀναγνώστων τῆς «Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας» ἐκانونίσσαμεν τὸ σχῆμα αὐτῆς ὡς τὸ ἀνὰ χεῖρας ὥστε βιβλιοδετουμένη νὰ συγκροτῇται εἰς βιβλίον.